

Hans

Iki Mirull

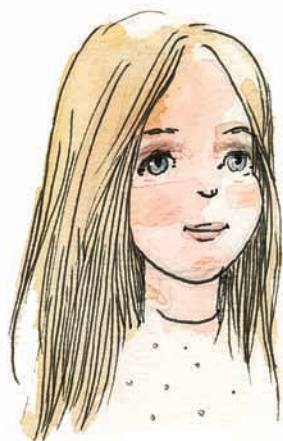
Uku Robert

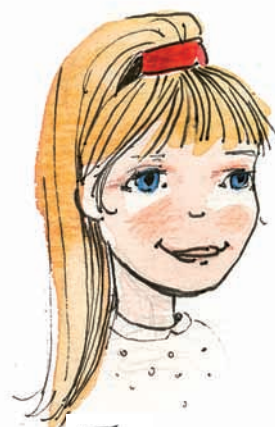
Mariroos

Oksana

Pärli

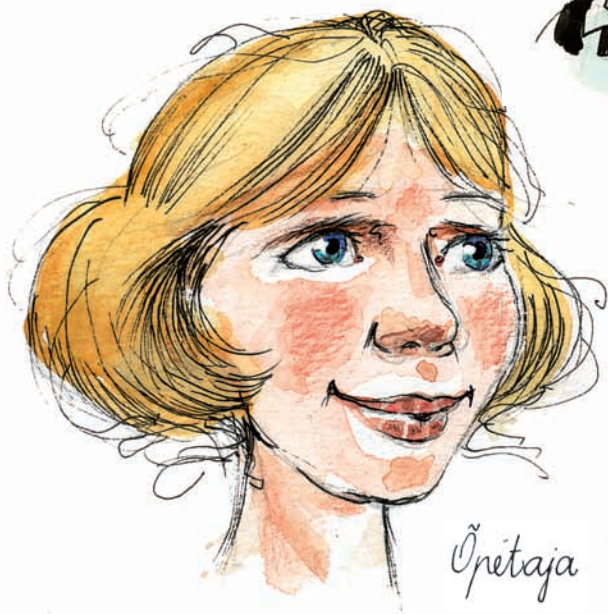
Tiin

Kaarel

Kaul

Õpetaja

Remo

Karl-Haspar

Ilmar-Aksel

Tormis

Ellika

Grete

Pirko

Triine

Lisandra

Johan

Hindrek

Urula

Kristiina Karoliina

ESIMENE A KLASS JA MUINASJUTUKARNEVAL

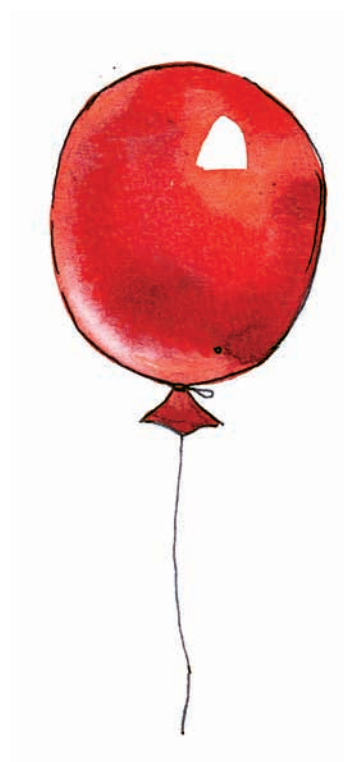

Hilli Rand

ESIMENE A KLASS JA MUINASJUTUKARNEVAL

ARGO

Toimetaja Helle Tiisväli
Pildid joonistanud Epp Marguste
© Hilli Rand ja kirjastus Argo, 2016
www.argokirjastus.ee
ISBN 978-9949-527-87-8
Trükitud trükikojas Print Best

SUUR
TÄNU

SUURE
SÜDAMEGA

ÕPETAJAD

MARGE TAMMISTE

KARIN PAE

MARE PUKK

Esimene A klass – see on kokku 22 väikest õpilast. Sarnased on nad selle poolest, et õpivad koos samas klassiruumis, on umbkaudu ühevanused ja nende õpetaja nimeks on Tuuli-Marie.

Tegelikult on nad aga äärmiselt erinevad, need 22 esimese A klassi õpilast. Kui iseloomustada kõiki hästi lühidalt, võiks klassi nimekiri välja näha umbes niisugune:

- naljahammas ja tembutaja Ilmar-Aksel
- vallatu ja naeruhimuline Kaul
- pisike ja uudishimulik Oksana
- samuti pisike ja arglik Grete
- söögimaias ja priske Hans, kes mõtleb alatasa toidust
- rahulik tumedapäine Tormis, klassi kõige pikem poiss
- nöpsninaga terane Pärli, kes oskab olla hea sõber
- kohevate punakate juuste ja kõlava häälega Mariroos
- tormakas sahkerdaja ja lobiseja Hindrek
- hajameelne unistaja Uku Robert
- agar tedretäppidega Pirko, kes tahab oma arvamuse ruttu välja öelda
- sõbralik ja lahke Lisandra, kellele meeldib kingitusi teha ja roosa värv
- suurekasvuline kamandaja Triine, kes tahab saada politseiuurijaks nagu tema emagi
- nutikas Remo, kel on kodus pisikesed kaksikõed

- tark ja taibukas, kuid nipsisõnaline Kaarel
- tasane ja kleenuke Tiiu, väga püüdlik ja hoolas
- põselohukeste ja lokkidega Ursula, kes peab end kooliprintsessiks
- väike ja asjalik Iti Mirell, ikka kartmatu ja rõõmsameelne
- vaikne ja hõbedahäälne Kristiina Karoliina, koolis lihtsalt Karoliina
- tagasihoidlik sasipeaga Johan
- toimekas askeldaja Ellika, kes armastab mängida nukukudega ja rääkida oma hamstritest Nuuksist ja Naaksist
- väike rahmeldis Karl-Kaspar, klassi kõige noorem ning uhke koeraomanik.

Kuidas aga iseloomustada esimese A klassi õpetajat Tuuli-Mariet? Tema on heledapäine, sooja naeratuse ja lahke loomuga, kuid korda armastav ja selles suhtes range. Ta aina nõuab, et kõik käituksid ja räägiks viisakalt, peaksid klassireeglitest kinni ja hoidku selle eest, kui ta peaks leidma põrandalt mõne kommipaberi või muu prahitüki! Klassireeglid on kirjas otse tahvli kõrval suure plakati peal. Kuna reegleid on üsna mitu, ei olegi nii lihtne neid kõiki meelde jätta – et ei tohi narrida ega kiusata, tuleb lubadustest kinni pidada, olla aus ning oma töölaud korras hoida. Ka ei tohi oma jutuga tundi segada – ja see viimane on kõige raskem reegel!

Õpetaja Tuuli-Marie meeldib lastele, sest temalt võib ikka lohutust leida, kui midagi läheb viltu või on lihtsalt kurb tuju. Talle võib ka kõike rääkida, sest ta leiab alati aega kuulamiseks ja aitamiseks. On juhtunud sedagi, et mõnikord lipsab kellelgi kogemata üle huulte sõna „õpetaja“ asemel „emme“, kuid sellest pole midagi, õpetaja on harjunud! Pärisemmeks on Tuuli-Marie oma kahele lapsele – Jaanile ja Jaanikale, kuid nemad on juba suuremad, peaaegu neiu ja noormees. Ja mõelda vaid, see seitsmenda klassi noormees on emaga ühepikkune!

Esimesel A klassil olid käes kiired päevad. Just lõppes sügisene koolivaheaeg. See oli nende elu esimene koolivaheaeg. Igaühel isesugune – kellel täis askeldusi, kellel reise, kellel puhkamist. Ja nüüd siis olid nad jälle tagasi koolis, omaenda tuttavas klassiruumis.

„Ah, ma juba nii ootasin koolitulekut!“ hüüdis Pirko klassiuksest sisse astudes ja ruttas oma laua juurde. Millal ometi jõuab kohale tema pinginaaber Pärli, kellest ta vaheajal puudust tundis?

„Mina küll ei oodanud,“ torises unise näoga Hans ja haigutas laialt.

„Vaheaeg oleks võinud ikka kauem kesta!“ Hindrek viskas koolikoti kaugelt oma toolile, kuid et vise ei olnud eriti täpne, prantsatas kott tooli kõrvale maha, selle otsa komistas väike Karl-Kaspar ja pidi peaaegu ninali lendama.

„Mul läks vahepeal üldse meelest ära, mismoodi see klass välja näeb,“ ohkas Oksana. „Vaheaeg oli liiga pikk!“

„Mina vaatan, kas kõik on ikka alles,“ teatas Kaul, valged juuksed turris, ning käis klassis ringi, uurides tähelepanelikult igat nurka ja nurgatagust.

„Kas arvad, et vahepeal käisid vargad ja varastasid kriidi ära?“ pilkas Tormis.

„Ei tea, siin oli ju nädal aega täitsa tühi!“ vastas Kaul, jätkates uurimist.

„Jube kurb jah, mõtle, et klass tihkus ilma meieta nutta, ei, lausa nuuksus,“ Ilmar-Aksel hakkaski hädiselt nuuksuma: „Ää, ähähää, ähää!“ Aga tema oli ju tuntud tembutaja ja naerutaja, kes ajas alalõpmata teisi naerma.

„Üliõpilaste päev,“ teadis Pärli, sest tema suur õde Pihli oli üliõpilane. Remo uuris seinal olevat sünnipäevaplakatit ning hüüdis omakorda: „Ja Mariroosi sünnipäev!“

„Aga see ei ole üldsegi riiklikult tähtis päev, teised inimesed ju seda ei tea!“ vaidles Triine vastu. „Kalendris ka kirjas ei ole!“

„Meie klassile on see küll tähtis,“ noogutas õpetaja, kohendades salli.

Kõige salapärasem nägu oli Lisandral ja viimaks pahvatas ta välja uudise, mida ei suutnud enam kauem enesele hoida: „Aga mina olin lapsehoidja!“ Tuli välja, et tema kauaoodatud väike vennake oli sündinud just vaheaja esimesel päeval. Lisandra jutustas õhinal, mis kodus kõik seetõttu muutunud oli ja kuidas tema sai abiks olla. Lõpuks lisas veel: „Teate, ta on nii-nii tilluke, mul on isegi üks nukk temast palju suurem!“

Ellika hüüatas vaimustusega: „Siis saad ju talle nukuriided selga panna!“ Mõni laps hakkas seepeale laginal naerma: ei noh, tore küll – nukuriides beebi! Ellika ja Iti armastasid nukkudega mängida, võtsid neid teinekord isegi kooli kaasa.

Kell helises ja algas tund. Õpetaja andis lastele põneva ülesande moodustada pliiatsitest oma eesnime ja perenime kaks esimest tähte. Vedas neil, kelle nimede alguses ei olnud ümaraid ega paunakestega tähti, nemad said rutem hakkama, teised pidid rohkem nuputama.

Seejärel lugesid nad aabitsat, kirjutasid natuke ja juba oligi tund läbi. Sama kiirelt möödusid ka teine, kolmas ja neljas tund, kogu esimene koolipäev peale vaheaega. Ei saanud õieti arugi, kui see juba möödas oli! Kaarel koguni nurises pisut: „Täna oleks võinud rohkem tunde olla, koolivaheajal jäi neid nii palju vahele!“ Tema oli väga teadmishimuline. „Ma kodus ka muudkui uurin ja õpin ja teen katseid,“ rääkis ta.

Viimase tunni lõpul sõnas õpetaja Tuuli-Marie:

„Mul on teile üks tähtis jutt rääkida!“ Ta tegi pähe niisuguse näo, et oi-oi-oi! Sellist äärmiselt salapärast nägu oli tal harva. Igaüks võis mõista, et nüüd järgneb midagi erakordset.

„Kas te saladust pidada oskate?“ päris õpetaja peaaegu sosinal.

„Oskame, oskame, oskame!“ hüüdsid lapsed läbisegi.

„Ütle mulle kõrva sisse,“ pakkus Pirko. „Mina oskan eriti!“

Ent ootamatult muutus õpetaja nägu kõige igapäevasemaks ja ta lausus täiesti tavalise häälega:

„Noh, ma ei tea, kas ma seda teile täna ütlengi, võib-olla räägin hoopis homme!“ Oli selge, et ta lihtsalt kruvis pinget üles. „Jah, võimalik, et täna

ei olegi väga hea päev uudise rääkimiseks. Alles te tulite üle hulga aja taas kooli, pole veel harjunud ja üldse ...”

Nüüd saavutas ta selle, et uudishimumull oli juba lausa lõhkemas.

„Aga õpetaja,” hüüatas Remo nõrdinult, „seda nimetatakse kiusamiseks, sa lihtsalt narrid meid!”

„Jah, proua Tuuli-Marie,” karjatas Ilmar-Aksel lausa südantlõhestavalt, „see on kohutav koolikiusamine!”

„Olgu-olgu,” andis õpetaja naerdes alla. „Räägin siis pealegi kohe täna, kui te mul nii kannatamatud olete. Kuid enne tahaksin pisut kaubelda ka. Kas lubate, et ... ?”

No muidugi kõik kangesti lubasid, muudkui lubasid. Seda, et ei räägi tunnis üksteisele vahele. Et teretavad kõiki viisakalt. Et vahetundides ei karju koleda häälega ega maadle ja rooma põrandal. Lubada on ju nii lihtne, saaks vaid saladuse teada!

„Lugu on nimelt nii, et kahe nädala pärast teisipäeval toimub meie kooli suur algklasside karneval. Muidu on meil peaaegu igal aastal olnud kadrikarneval, kuid sel aastal otsustasime õpetajatega, et teeme pisut teisiti. Tuleb suur muinasjutukarneval mardipäeva ja kadripäeva vahel. Oleme kogu päeva koolis kostüümidega, õpetajad ka. Loodame, et see saab olema üks ilmatuma tore päev!“ Õpetaja vaatas lapsi tähelepanelikult, naeruvine ümber suu.

Niisugune ootamatu uudis ajas kõiki muidugi elevile, kuid samas ka suurde segadusse.

„Ooo ...“ jäi Lisandral ootamatusest suu lahti.

„Mis asi see karneval on, mina ei tea,“ närvitses Karl-Kaspar ning niheles rahutult, pöörates end toolil siia- ja sinna poole.

„Mina tean, mina tean, meil lasteaias ükskord oli, see on vahva!“ hüüatas Iti.

„Ma ka tean, aga ma ei oska seletada,“ lausus Karoliina.

Õpetaja küll oskas ja seletas, et karneval on selline pidu, kus inimesed panevad endale selga hoopis isemoodi rõivad ehk kostüümid ja kehastavad kedagi teist. Ükskõik kas siis lindu, looma, olendit, mõne elukutse esindajat, tegelast raamatust või filmist. Ta näitas ka pilte ja fotosid karnevalidest. Ning lisas, et igaüks peab tingimata tulema kostüümis, keegi ei või olla ilma.

„Aga miks?“ küsis Tormis. „Võib-olla mulle ei meeldigi karneval?“

„Sest see on kõigi jaoks suur kodune ülesanne. Tuleb välja mõtelda, kes sa täpselt oled, millisest muinasjutust või raamatust pärined ja kuidas ennast teistele tutvustad.“

„Mina tahaks olla olend, o-lend, o-lend,“ tagus Karl-Kaspar innukalt käsi kokku.

Ilmar-Aksel aga kargas toolilt püsti: „Lahe, võimas, super, igatahes!“

„Mis siis saab, kui ikkagi ei ole seda kostüümat?“ päris Johan murelikult, kuid juba hüüdsid poisid üksteise võidu:

„Siis ei lastagi kooliuksest sisse!“ – „Vähe sellest, antakse jalaga tagumikku!“ – „Pannakse keldrisse vangikongi!“

Nojah, klassi poistel oli ammendamatu kujutlusvõime nagu alati. Kuid õpetaja rahustas, et nii kohutavaks see asi loomulikult ei lähe ja tema käest võib alati abi küsida.

Sellise rabava uudisega lõppeski esimene vaheajale järgnenud koolipäev.

Oksana päris siiski: „Aga miks see saladus on, ma ei saa aru?“

Õpetaja selgitas: „Saladus pole mitte see, et toimub karneval, vaid see, et varem ei tohi mitte kellelegi öelda, kellena sa karnevalile tuled, millises kostüümis. See peab olema teistele üllatus!“

„Aaa, nüüd saan aru, nii on ju palju põnevam!“ noogutas Oksana.

Peale tunde kogunesid mõned tüdrukud õues oma salapaika. Nad olid selle vahva koha avastanud just enne koolivaheaega. Alates oktoobrist oli klassis juba terve trobikond lapsi, kes käisid koolis iseseisvalt. Neile ei tulnud tundide lõppedes keegi järele, vaid nad läksid üksi koju ja võisid seetõttu koolimaja juures mängides veidi aega viita.

Nurga taga staadioni kõrval oli sirelipõõsaste juures lähestikku kolm suurt kivi. Kohe päris pirakad, nagu rändrahnud. Sinna kogunesidki Mariroos, Pirko, Ellika ja Iti.

Nad vinnasid koolikotid kõige lamedamale kivile, jooksid siis väheke ümber rahnude ning turnisid neil üles ja alla.

„Oi, appi, ma libisen,“ hüüdis Pirko ja rōkkas täiest kõrist naerda. Siin oli vahva olla!

Ümbrusest leidsid nad kastanimune, puulehti ja oksaraokesi ning sättisid need lapikule kivile, et hakata mängima kohvikut.

„Paneme oma kohvikule nimeks „Kolm Kastanit“,“ pakkus Mariroos.

„Ja see on taimetoidukohvik,“ otsustas Pirko.

Iti tahtis kangesti olla ettekandja, Mariroos soovis töötada pagarina ning Ellika nõudis endale juhataja ametit. Nii pidi Pirko hakkama külastajaks, sest kõik töökohad olid juba ära võetud. Aga ega kohvikukülastaja polnud ka halb olla. Võis tellida igasuguseid kummalisi sööke ja kõige kohta oma arvamust avaldada. Näiteks tellis Pirko: „Palun mulle üks mullasupp kastanifrikadellidega!“

Kuigi kohvikumäng oli väga kaasakiskuv, hakkas jutt vahepeal ikkagi kalduma tänase päeva suure uudise – karnevali – suunas.

„Nii põnev, ma ei jõua ära oodatagi!“ sädistas Ellika.

„Jah, aga mina küll ei tea, kelleks ma hakkan!“ Pirko näis pisut murelik.

„Ära muretse, ma ju ka veel ei tea, aga mõtlen välja,“ lohutas Mariroos.

„Kujutage ette,“ kihistas Iti, „kui terve kool on igasuguseid olendeid täis. Ja õpetajad on ka naljakalt riides!“

„Ha-ha-ha,“ purskasid tüdrukud naerma. „Tuleks karneval juba rütem!“

Kuna sügis oli olnud väga soe, võis veel sellelgi päeval novembri alguses näha mõnel puul lehti ning ka sirelipõõsad kivide läheduses olid närbunud kahvatuid lehti üleni täis. Seetõttu ei paistnud põõsastik läbi, vaid varjas oma sisemust.

Äkki sõnas Mariroos häält tasandades: „Mul on tunne, et meid luuratakse, vaadake, need põõsad värisevad ja liiguvad!”

„Äh, ärme teeme väljagi.” Ellika pööras põõsastele selja.

„Ikkagi tahaks teada, kes seal on!” sosistas Iti, peod täis puulehti, mis pidid mängult saama maitsvaks salatiks.

Pirko hüüatas: „Noh, ega seal mingeid koletisi küll ei ole!”

Aga sirelipõõsastest oli nüüd selgesti kuulda raginat ja kihistamist.

Tüdrukud tegid näo, nagu ei läheks see neile kõige vähematki korda, kuigi ise piilusid salaja kogu aeg kahtlase paiga suunas. Hääled ja müdistamine põõsastes muutusid veelgi valjemaks. Järsku hüppasid sealt välja Hindrek, Kaul ja Ilmar-Aksel ning tormasid kisaga otse kivide poole.

„Kui me tahame, võime me teie kivid ära ka vallutada!” praalis Hindrek.

„Ei, aga meie ei taha, et te me kivid ära vallutate,” vastas Mariroos südikalt. „Olge teie seal ja meie oleme siin.”

„Okei, teeme siis vaherahu,” pakkus Ilmar-Aksel ja uuris lähemalt nende kohvikut. „Meie ei valluta teid ja teie ei tule meid vallutama.”

„Meie ei olegi tahtnud teisi vallutada,” tõrjus Pirko pahaselt. „Ei tule mõttesegi, meil siin ka hea!”

„Aga tegelikult on meie peakorter põõsastes, seal on ägedad käigud, tulge vaatama!” kutsus Kaul.

Poisid pidid tüdrukuid lausa mitu korda kutsuma, sest nood andsid mõista, nagu see kõik neid üldse ei huvitaks, ent tegelikult oli uudishimu suur. Lõpuks läksid tüdrukud siiski sirelipõõsaid vaatama.

Põõsastes oli tõesti päris põnev, sest laiad käigud näitasid, et siin oli varasematelgi aastatel palju käidud. Võib-olla olid seal tervete põlvkondade poiste peakorterid olnud! Jah, vahest oli isegi mõne nende klassi poisi isa seal kooliajal mänginud – luuranud, end peitnud ja tähtsat nõu pidanud ...

Kuigi karnevalini, mida kõik kannatamatult ootasid, oli jäänud veel mitu pikka nädalat, lendas aeg tegelikult üpris kiiresti, sest nii palju huvitavaid sündmusi oli ootamas veel enne seda.

Kõigepealt muidugi Mariroosi sünnipäev. Ta oli koos emaga küpsetanud pisikesi muffineid ja tõi need nüüd sünnipäeva hommikul kooli. „Meile emaga lihtsalt meeldib kokata ja küpsetada,“ selgitas ta ja pakkus kõigile ühe maitsemiseks. Sünnipäevalapsele sooviti õnne, mõnel tüdrukul oli tema jaoks kaasas väike kingitus.

Seejärel pandi Mariroos istuma tahvli ette toolile ning klassikaaslased kogunesid tema ümber. Nad võtsid üksteisel kätest kinni, hakkasid liikuma ringiratast ühele poole ja laulsid:

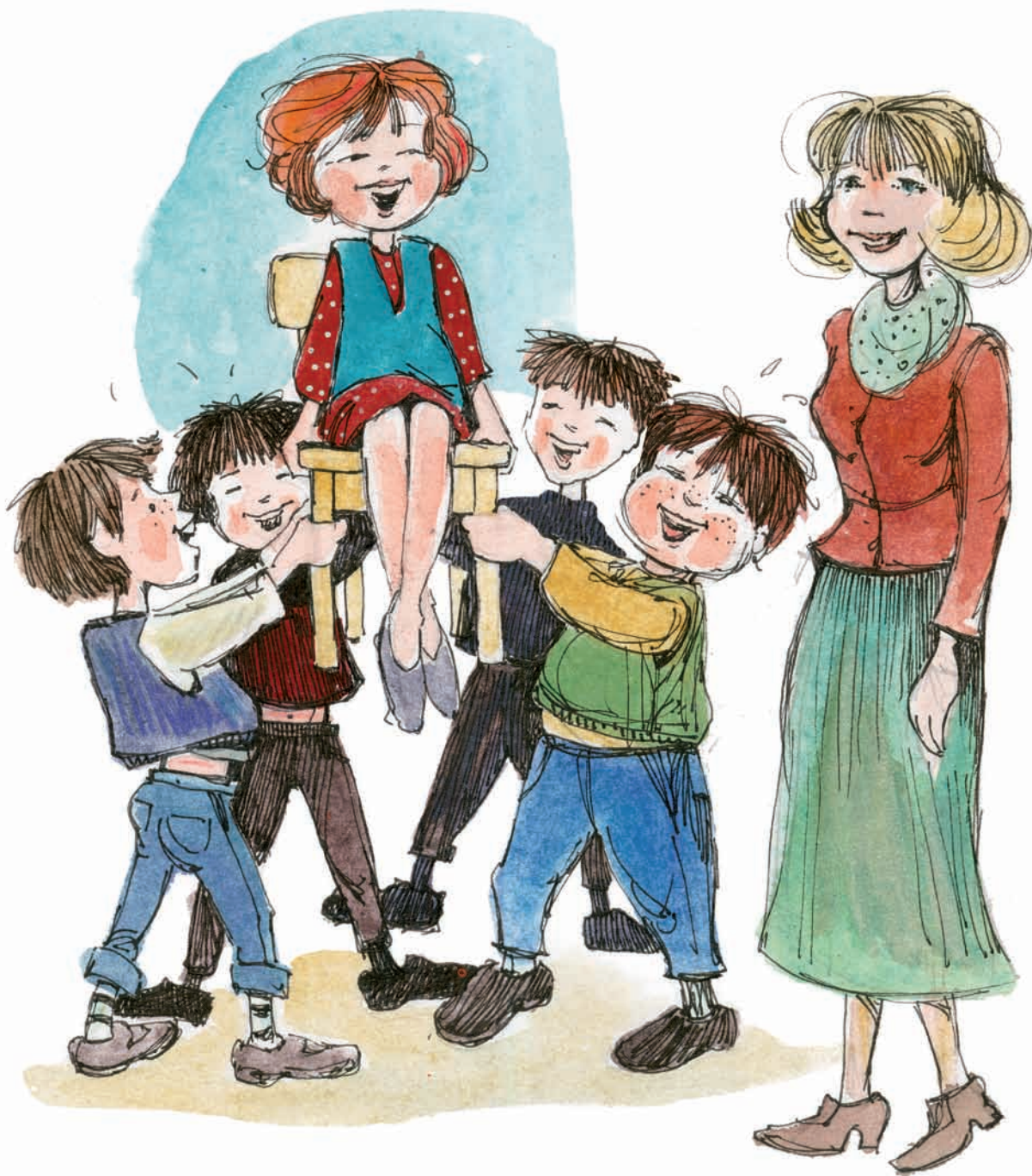
„SÜNNIPÄEVALAPS,
IKKA VIRK JA KRAPS,
TÄNA SULLE ME
ÕNNE SOOVIME!“

Siis pöörasid nad ümber, liikusid vastassuunas ja laulsid teise salmi:

„SÜNNIPÄEVALAPS,
MARIROOS NII KRAPS,
VEEL KORD SULLE ME
ÕNNE SOOVIME!“

Hindrek ja Kaul rahmeldasid nagu ikka, vehkisid ägedalt kätega üles ja alla, aga Johan astus kogemata Triinele kannale peale.

„Ai,“ hüüatas Triine pahaselt, „ai, vaata ikka ette ka, ma ei ole mingi kivi või puutükk!“

Kui laul läbi sai, tormasid poisid kohe Mariroosi juurde, et hakata teda koos tooliga õhku tõstma. Mõned tüdrukud läksid samuti, kuid ei mahtunud tihedasse poistesumma ära.

„Ei, poisid peavad tõstma, see on meeste töö, ärge teie trügige!“ käsutas Hindrek. „Naised ei tohi rasket koormat kanda!“

„Mina olen nii tugev, et võiksin peaaegu üksi tõsta!“ uhkustas Hans.

„Hoia kõvasti kinni!“ hoiatas Tormis. „Nüüd lähed lendu!“

Poisid hakkasid tooli hoogsalt üles lennutama ning Mariroos hoidis selle äärtest kõvasti kinni ja naeris heleda häälega. Juba hakkas nii mõnigi poiss hingeldama ja puhkima, sest püüdis kõigest väest, kuid tool koos tüdrukuga oli siiski päris raske. Vahepeal Mariroos isegi ehmus korraks, sest äkitselt kaldus tool ühele küljele.

Poisid karjusid nii kõva häälega, et võttis lausa kõrvad lukku: „Üks, kaks, kolm, neli...“

Tüdrukud seisis pisut eemal ja hüüdsid kooris kaasa: „Viis, kuus, seitse, kaheksa!“

Kui „kaheksa“ täis sai, tahtsid paar poissi veel edasi tõsta, kuid õpetaja katkestas kärmelt nende tegevuse: „Aitab, aitab juba küll!“

„Ma oleksin võinud kas või sada korda tõsta,“ kiitles pisike Karl-Kaspar uhkelt ringi kekseldes. „Ma ei hingelda üldse!“

„Appike, ma ei taha ometi olla saja-aastane,“ lõkerdas Mariroos, põsed naerust ja elevusest punased.

„Mis tunne sul on?“ päris õpetaja naeratades ja kallistas sünnipäevalast.

„Nii hea tunne, justkui oleks päike väljas,“ pahvatas Mariroos. Päikest aga paraku õues ei olnud, ega teda novembrikuus väga tihti näha ei saagi. Rõõmus Mariroos oli nüüd ise nagu üks väike päike!

Kohe Mariroosi sünnipäeva järel hakkas lähenema mardipäev. Enne seda rääkisid nad tunnis mardikommetest ja harjutasid koos mardilaule selleks puhuks, kui keegi peaks tahtma minna mardisanti jooksmas. Ikka seda tuntud laulu, et mardil küüned külmetavad ja varbad valutavad.

Gretele ei meeldinud see laul üldse, ta ei tahtnud kaasa laulda, ütles et see on liiga õudne.

Õpetaja küsis, kas keegi oskab mardipäeva ja kadripäeva võrrelda.

„Mardid on enne, kadrid on pärast,“ ütles Tiiu.

„Mardid on lärmakad ja mustad, aga kadrid on puhtad, valged, viisakad ja neid on palju,“ teadis Ellika.

„Mardid soovivad viljaõnne, kadrid soovivad karjaõnne, me lasteaias õppisime,“ seletas Iiti.

Selgus ka üks huvitav tõsiasi – et Karoliina isa nimi on Mart ja ema nimi on Kadri.

„Jajaa, eks nad sellepärast omavahel abiellusidki,“ sõnas seepeale Ilmar-Aksel elutargalt. „Kindel see! Rahvakombed!“

Karoliina sattus segadusse: „Ma ei tea, ma küsin kodus järele!“

Kui õpetaja uuris, kas keegi kavatseb minna õhtul marti jooksmas, hakkas klass ägedalt sumisema.

„Mina vist lähen.“ – „Mina ei tea.“ – „Mina ka ei tea.“ – „Muidu läheksin, aga üksi ei taha!“ – „Ma ka läheksin, aa ... natuke kardan!“ – „Tobu, see ei ole hirmus, keegi ei hammusta!“

„Eks siis näis, mis õhtu toob. Mardisantidele head pealehakkamist ja ka vedamist!“ soovis õpetaja julgustavalt. „Ärge põnnama lööge!“

Järgmisel päeval oli muidugi põnevust kuhjaga. Juba esimese tunni algul tahtsid kõik kannatamatult teada, kas keegi oli käinud marti jooksmas.

Õpetaja Tuuli-Marie küsiski kohe: „Mitu mardisanti meil siis oli? Tõstke oma käed püsti!“

Ja oligi nii, et käe tõstsid üsna mitmed. Mõni vehkis sellega lausa meeletlikult: „Mina, mina, mina, las mina räägin esimesena!“

„See on ju nii tähtis jutt,“ otsustas õpetaja. „Lugupeetud mardid, tulge kõik siia klassi ette, et teised teid näeksid, ning jutustage kordamööda oma lugu. Kuulame tähelepanelikult!“

Mardisandid marssisid uhkelt klassi ette ja Ilmar-Aksel sosistas teistele valjusti: „Nüüd! Kummardus!“ Nad kummardasidki, kes vähem, kes rohkem. Ja kõik olid nii tähtsate nägudega!

Lapsed, kes pinkidesse istuma jäid, vaatasid seitset mardisanti pisut kadedusega, kuid ka ootusärevalt: kuidas oli neil eile õhtul läinud?

Kõigepealt hakkas jutustama Kaul ning ta tegi seda rõõmsalt ja laia naerusega nagu alati: „Meie käisime mitmekesi, venna sõpradega koos. Nad veel alguses luurasid meid kuuseheki taga taskulampidega, jube põnev oli! Käisime mitmes kohas. Ühed ei tahtnud meid sisse lasta, ütlesid, et meil on porised saapad. Aga teises kohas kutsuti kohe sisse ja anti süüa. Mu vend laulis sõnad ette ja meie laulsime järele. Tegelikult oli täitsa vahva!”

Järgmisena kibeles oma lugu rääkima Ilmar-Aksel: „Mina käisin ka sõbraga. Ja no meil oli hoopis nii, et ühes peres nõuti väga palju, muudkui laule ja tantse ja mõistatusi ja siis veel ja veel ja veel. Nagu mingi eksam kohe! Aga pärast öeldi, et ikka nii vähe ja anti tasuks üks šokolaadikomm, et tehke pooleks.” Ilmar-Aksel tegi kurva näo, kohe eriti kurva, ja hõõrus rusikatega silmi nagu hakkaks nutma. See oli küll tema järjekordne tembutamine, kuid siiski tundus säärane vastuvõtt paljudele ülekohtune.

„Oi, millised kadekopsud!” hüüatas Lisandra pahameelega. Tema oli ju see, kellele meeldis teistele ikka midagi anda või kinkida.

„Meil oli küll vastupidi,” venitas Uku. Ta rääkis aeglaselt ja mõtles vahepeal natuke, mida öelda. „Toodi aga muudkui korviga komme ja maiustusi ja öeldi, et midagi teha pole vaja. Suure vaevaga saime natuke laulda ja siis öeldi jälle, et aitab küll ja toodi veel maiustusi lisaks.”

„Vaat, kui erinevalt marte vastu võetakse ja kostitatakse,” imestas ka õpetaja. „Tõepoolest huvitav kuulata!”

Nüüd oli Oksana kord ja tema rääkis kiirustades: „Me käisime kolmekesi oma maja lastega naabrite juures esimesel ja teisel korrusel ja siis ühes kohas oli natuke imelik. Me olime nii hästi ära maskeeritud. Ja nemad üldse ei kuulnud, mis me laulsime. Kogu aeg ainult arutasid kõva häälega, kes me oleme. Et vaata, see on küll see poiss kuuendast korterist ja see on see Ollimaride tüdruk. Aga kes see kolmas on? Muudkui mõistatasid, aga mind ära ei tundnudki!”

„Jaa, meil oli ka ühes kohas natuke eh-eh,” seletas väike Karl-Kaspar. „Seal oli mingi pidu ja palju rahvast ja nad sõid laua taga. Kui me soovisime neile head karjaõnne, siis nad hakkasid kohutavalt naerma, täitsa mõirgasid. Noh, meil läks tsipake segamini ka, et head viljaõnne ikka. Aa ... ma arvan, et nad olid natike ... ee ... napsitanud.”

Taga targemaks, mida mardisandid küll kõike olid pidanud läbi elama!

Tiiu ütles tagasihoidlikult: „Meil läks hästi, kõik olid lahked, ainult ühes kohas ei tehtud ust lahti.“

„Võib-olla polnud kedagi kodus?“ pakkus Pärli.

„Oli küll, me pärast nägime, et kardinate vahelt piiluti!“

„Argpüksid,“ pahandas Triine. „Ärge teine kord enam sinna minge!“

Kõige viimasena rääkis oma jutu Hindrek: „Noh, meil läks ka muidu täitsa hästi, aga ühes korteris oli nii, et perenaine ütles, et ta on kahjuks ära unustanud, et mardisandid tulevad ja et tal on väga piinlik. Siis ta ei teadnud üldse, mida teha ja muudkui vabandas. Ja ... ja siis ütles, et ma keedan just parajasti suppi ja tõi meile porganditükke. Küsis, et kas tahate riivitud kapsast ka, aga me ei tahtnud. Porgandid olid küll head, magusad.“

Hindrek rääkis naljakalt kätega vehkides, see oligi ju lõbus lugu, klass hakkas pea üksmeelselt naerma.

„Teil oli siis eriti tervislik mardipäev!“ naeris ka õpetaja Tuuli.

Mardisantide seiklusi oli tore kuulata. Mõnel kuulajal olid silmad põnevusest pärani ja mõnel suu imestusest lahti.

Ellika sosistas oma pinginaabrile Itile: „Mina tahan ka järgmisel aastal marti jooksmas minna, lähme koos, eks ju!“

Küllap tuli seesama mõte veel nii mõnegi teise lapse pähe. Mardid kummardasid uuesti ning läksid rahulolevalt oma kohtadele tagasi. Nemad olid päevakangelased.

„Olite hakkajad ja vaprad küll,“ kiitis õpetajagi. „See oli teile nagu karnevali peaproov!“

„Aga õpetaja Tuuli, mul on sulle üks küsimus. Kas sinu enda lapsed ka eile marti jooksmas käisid?“ tahtis teada Ursula.

„Enam pole nad paaril viimasel aastal käinud, peavad ennast vist juba liiga suureks. Varem, väikestena, käisid küll. Ma aitasin alati nende kostüüme sättida, minu arvates on see tore komme!“

Peaaegu iga koolipäev algas sellega, et lapsed aina uurisid: „Õpetaja, õpetaja, mitu päeva on veel karnevalini jäänud?“ Õpetaja Tuuli vastas ja nii kahanes päevade arv järjest – üheksa, kaheksa, seitse, kuus ...

Kuid veel enne karnevali jõudis kätte isadepäev. Muidu on isadepäev küll alati pühapäeval, kuid nende klassis peeti eel-isadepäeva, nagu õpetaja ütles ja see toimus reedel. Oi, see oli täiesti teistsugune päev kui tavaliselt!

Kõigepealt nad muidugi arutlesid isadepäeva üle. Miks selline päev üldse olemas on? Arvamusi oli nagu alati mitmesuguseid.

„Et isadel oleks tore olla!“ – „See julgustab neid!“ – „Nad on rõõmsad, et neid meeles peetakse!“ – „See on kõikide isade teine sünnipäev!“

Mida on tore koos isaga teha või mida neile seltsis teha meeldib? Igaüks pidi mitu sõna oma ladumisaabitsasse laduma. Ja sõnu tuli välja selliseid:

MÄNKIME PALLI
LAULAME
SÖÖME PIRUKAT
IOONISTAME
KÕTISTAME
LUTSU VISKAME
SÕITAM JALKRATAKA
SUSATAME
JOKSEME VÕITU

Käelise tegevuse tunnis valmistas aga igaüks isale või vanaisale vahva triiksärgiga ja lipsuga õnnituskaardi. Et kaart avaneks, pidi lipsu üles tõstma. See oli väga nutikas!

Külla tulid ka kaks isa ja kaks vanaisa, et jutustada oma elust ja tööst. Pirko isa oli hästi lõbus ja rääkis, et tema on nagu Hunt Kriimsilm, sest tal on nii palju erinevaid ameteid. Ja sellest on ikka veel vähe, sest ta on ka jahiseltsi liige ning kirglik kalamees. Ta näitas slaide metsast ja jahimeestest ning mõned poisid otsustasid kohe, et nemad hakkavad tulevikus samuti jahimeesteks. Nad uurisid, kuidas jahimeesteks saadakse, kas enne peab püss olema või antakse see pärast? Pirko mainis, et võib-olla hakkab temagi tulevikus jahimeheks, või õigemini jahinaiseks, aga et praegu ei ole ta veel otsustanud.

Järgmisena astus klassi ette Pärli isa ja ütles, et tema on kirurg. Tal oli kaasas suur plakat ja seda näidates seletas ta lühidalt, kuidas inimese keha töötab ja miks on mõnikord vaja operatsioone teha. Tema jutt oli huvitav, kuid päris keeruline. Kaarel küsis, et kas see on raske töö ja lti uuris, kas ta mõnikord närveldab ka. Nojah, muidugi ei ole selline töö kerge, kuid närveldada ei tohi, peab jääma rahulikuks.

Pärli oli isa üle väga uhke ja lehvitas talle oma kohalt. Seejärel isad lahkusid, sest neil ei olnud rohkem aega, ja kõik plaksutasid tormiliselt. Pinginaabrid

Pirko ja Pärli rõõmustasid, et just nende isad olid külla tulnud ja löid teineteisele kätega plaksu.

Vanaisadel ei olnud üldse nii kiire, nemad rääkisid aeglasemalt ka. Kauli vanaisa oli autoremondi-lukksepp ja ütles, et tema ravib inimeste asemel hoopis autosid. See on samuti tähtis töö, sest inimestel on ju tihti vaja kuhugi sõita ning autod peavad samamoodi terved ja korras olema nagu inimesedki. Veel lisas ta, et töötab paljakäsi ja seetõttu on ta käed väga-väga karedad. Üldse meeldib talle kõike oma kätega teha, ka mööblit ja aiatööd ja elektritööd. Ta kutsus muheledes lapsi oma käsi katsuma. Neid, kes julgevad. Mõned läksidki, näiteks Mariroos, Triine, Lisandra, Hindrek.

„Miks sa siis kätekreemi ei pane?“ imestas Oksana. „Minu isa küll paneb. Ta teeb ka paljakäsi tööd.“

Kõige viimane oli Karl-Kaspari vanaisa. Tema jutustas rõõmsameelselt: „Varem olin ka mina õpetaja, kuid nüüd olen pensionär. Ja ametilt olen praegu nagu koduperenaine või nii. Hommikul toon lapselapse kooli, siis koristan. Seejärel käin poes või turul, valmistan lõunasöögi. Aga õhtul saan puhata ja oma hobidega tegeleda. Olen mälumängur ja mul on suur margikogu.“ Temalt küsis Remo, et kas pensionär on hea olla?

„Pole viga,“ vastas vanaisa. „Kui aga ise reibas oled ja on palju toimetusi!“ Lahkudes lausus ta: „Ütlen teile ühe saladuse – olete endale saanud maailma parima õpetaja!“ Ja pilgutas kogu klassile silma.

Hans uuris Karl-Kasparilt kohe uudishimulikult: „Kuule, kas su vanaisa oskab hästi süüa teha?“

Karl-Kaspar noogutas: „Jaa, hästi, iga päev on eri toidud.“

„Sul on siis vedanud, mees,“ tähendas Hans. „Aga miks sa korralikult ei söö, oled pisike nigu kilu!“

Nii möödusidki kaks nädalat lausa linnutiivul. Lõpuks ometi oli käes kauaoodatud päev – MUINASJUTUKARNEVAL! Kui mõni võõras oleks sel hommikul kooli sattunud, ei oleks ta võinud küll kuidagi arvata, et see ikka tõepoolest just koolimaja on. Sest mida tegid seal siis need loendamatud maskeeritud olendid, alates putukastest-mutukatest, lindudest, loomadest ning lõpetades nõidade, piraatide, koletiste ja korstnapühkijatega? Kas nad olid kooli õppima tulnud? Kahtlane värk ...

Kõik algklasside õpilased, ja neid oli kokku ligi kakssada, kõndisid, jooksid ja karglesid koolimaja peal ringi. Mõnel lapsel oli kostüüm seljas juba kooli tulles, mõni pani selle selga garderoobis. Kuid päris paljud sättisid end valmis klassiruumides. Nii oli see ka esimeses A klassis, kus keset kärsitut signinat-saginat kostis naeruturtsatusi ja ärevaid hüüdeid:

„Aita mul paelad kinni siduda!“ – „Kas keegi on näinud mu kinnast?“ – „Kõtt, ära piilu, ma riietun!“ – „Ah, mul läks soeng sassi!“

Täna nägi ka õpetaja Tuuli-Marie äärmiselt ebatavaline välja – valges, veidi sätendavas rüüs ja üleni sädelevate juustega. Nägu ja käed olid tal samuti peaaegu lumivalged.

„Õpetaja Tuuli, kes sina siis oled? Ma küll aru ei saa!“ imestas Päkapikk Oksana, peas punane valge tutiga müts, jalas punased püksid ja seljas punane jakk. Õlal kandis ta kotti, mis oli natuke kartulikoti moodi, ainult väiksem.

„No kes ma siis olen?“ küsis õpetaja. „Kolm korda võib arvata!“

„Ee ... Lumehelbeke!“ pakkus triibulises seelikus Mesilane Iti.
„Eee ... Võlur?“ arvas Karoliina, kes säras Päikesena. Tal olid kollased sukk-
püksid, kollane seelik, kollane kampsun ja peas kollane müts, millest turrita-
sid välja kiired. Neile oli peale kleebitud sätendav kuldne paber.

„Mina tean – sa oled üks ilus ja õudne kummitus!“ hüüdis Karl-Kaspar. „See, kes käib jääkülma käega teisi katsumas ja ehmatamas!“ Karl-Kaspar ise oli väike pungis silmadega lustakas roheline Konn.

„Aga õige vastus on hoopis Lumekuninganna!“ naeris õpetaja Tuuli-Marie. „Ma olen sellest Lumekuninganna muinasjutust.“

Oksana seletas tüdrukutele: „Mina olen naispäkapikk. Mul lihtsalt olid kodus need riided juba olemas.“

„Mul küll ei olnud, mina pidin kostüümi m u r e t s e m a ,“ ütles Rapunsel Pirko, peas selline parukas, et pikk ja paks pats ulatus peaaegu põrandani. Talle meeldis pead siia- ja sinna poole pöörata, nii et pats lausa lendles õhus.

„Mul ei ole kunagi pikki juukseid olnud. Nüüd saan terveks eluks ette!“ rõõmustas ta ning haaras kätest kinni Haldjas Lisandral ja nad keerutasid koos ülemeelikult ringiratast.

Lisandra seletas omakorda: „Ma kaalusin teisi võimalusi ka, aga otsustasin ikkagi haldjaks hakata, siis saan üleni hästi palju roosat kanda!“

Tal oligi heleroosa kleit, tumeroosa keep ja võlukepik. See võlukepp oli väga huvitav, tegi tasast imelist helinat tin-tin, tin-tin!

Ursula oli loomulikult Printsess ja see ei tulnud kellelegi üllatusena – ta ju pidaski end kooliprintsessiks. Ursulal oli seljas väga kaunis ja kahar printsessikleit. Ta kõrvades sillerdasid kõrvarõngad, peas oli pisike kuldne kroon ning tal oli äärmiselt uhke tunne – just selline oleks ta tahtnud iga päev välja näha!

Kes siis veel klassis ringi askeldasid?

Näiteks uhkes rüütliirüüs Hindrek, kes vedas igale poole kaasa oma suurt mõõka, mis oli päris pikk ja raske ega lasknud tal seetõttu ringi rahmeldada nii nagu tavaliselt. Ent oma mõõka ei raatsinud Rüütel korraiski käest panna.

Kartmatul Piraadil Kaulil oli seljas triibuline meremehesärk ning peas punane rätik, mis oli kuklal sõlme seotud. Üle ühe silma oli tal must side nagu ikka kuulsatel piraadipealikel, kuid see kippus kogu aeg silmalt ära libisema ning Kaul nägi sellega kurja vaeva. Ning muidugi oli tal vöö vahel piraadipüstol, selline vanaaegset moodi, kullavärvi kaunistustega.

„Ega siis piraatidel pole mingeid revolvreid, mul on ikka tõeline tukk!“ näitas ta poistele.

Kauli pinginaaber Remo mängis Indiaanlast. Tal olid vibu ja sulgedega peapael. See peapael sobis tema mustade juuste ja kitsa näoga lihtsalt suurepäraselt, ta nägi välja nagu päris tõeline indiaanlane!

Kaarel oli aga Kauboi – peas uhke kaabu, õlal lasso ning jalas pruunid nahkpüksid.

„Anna, ma proovin kaabut,“ käis peale Rüütel Hindrek, „no anna, võta seniks minu kiiver!“

Kui Kauboi selle lõpuks talle andis, imestas Hindrek: „Nii suur!“

„See on mu isa oma, see on päris kauboikaabu!“ vastas Kaarel ja seal nad nüüd naljakalt seisisid – kiivriga Kauboi ja kauboikaabuga Rüütel!

Uku kõndis ringi Tähetargana, peas kõrge torbikmüts ja ninal suured prillid. Tal oli maani ulatuv must lai mantel, mille peal särasid salajased hõbedased märgid. Kostüüm sobis ta iseloomuga hästi, kuid sellega oli palju muret ka – mantel oli veidi liiga pikk ning lohises jalus. Ta pidi olema ettevaatlik, et ise mantlihõlma ei takerduks ja et ka teised sellele peale ei astuks.

Johanil oli aga vahva Sipsiku-kostüüm. Õpetaja oli karnevalipäevaks selle talle ise muretsenud, sest kartis, et muidu oleks Johan jäänud üldse ilma kostüümita. Johan hüples, kargles, vehkles kätega ja nii lõbus polnud tal ammu olnud.

Triine tuuseldas ringi kui tõeline Nõia-Ella, just nii ta enda kohta ütleski. Pikad juuksed sassis ja nägu must, seljas mingid lohvakad veidrad riided ning käes luuakonts.

„Ma olen jube kuri,“ sisistas ta. „Mulle meeldib kuri olla! Ja ma teen teile uut ja vana, nõiun teid kõiki rottideks, ei, sisalikeks, ei, kivikujudeks!“ Ta vibutas ähvardavalt oma luuaga ja karjus: „Kuulge teie, putukad, ärge olge mul jalus!“

Putukaid oligi klassis lausa mitu – peale Mesilase Iti veel Lepatriinu Grete ning Liblikas Pärli. Grete oli oma kostüümi üle uhke ega tundnud end täna nõnda kartlikuna kui tavaliselt – ilmselt andis lepatriinu-riietus talle julgust juurde.

Ja Liblikas Pärli – küll oli ta kena oma õrnade värviliste liblikatiibade ja lahtiste juustega. Jajaa, täna oli see päev, mil ka pikad juuksed võisid vabalt valla olla!

„Sa oled ikka jube ilus, Pärli,“ ütles talle Päkapikk Oksana. „Küll sa näed, et kõik poisid armuvad sinusse ära!“

„Ei, mina küll liblikatesse ei armu. Kui, siis ainult rohutirtsudesse,“ lõõpis Ilmar-Aksel. Ise oli ta lõbus Dinosaur, kes tembutas veel viis korda rohkem kui tavalisel päeval.

Ta kuulutas kõigile: „Kas te teate, et ma olen tegelikult väljasurnud? Mu nimi on Trikerotrops, aga mu vanaisa nimi on Türrannosaurus. Ja mu onupoja nimi on Diplodookus ja mu tädimehe kolmanda venna nimi on Brontosaurus.“ Ilmar-Aksel oli tõepoolest enne karnevali oma etteastega vaeva näinud ja kõik põhjalikult järele uurinud. Need nimed on ju dinosaurustel päriselt olemas!

„Te lihtsalt kujutate ette, et näete mind, kuid tegelikult olen ma teist miljonid aastad eemal!“

Tormis uhkeldas Kuningana. Peas suur kroon ja seljas pikk sametrüü, jalu-
tas ta aeglaselt ja väarikana. Ka temal oli mõõk, kuigi üldse mitte nii uhke ja
võimas kui Rüütel Hindrekul ja sellest oli tal kahju.

„Võitleme!“ hüüdis Dinosaurus Ilmar-Aksel ja veh-
kis kepiga. Aga Kuningas ütles, et ta on rahulik ja
auväärne ning igasuguste väljasurnud koletistega ta
võidelda ei kavatse. Ent Dinosaurus ei tahtnud alla
anda. „Kas printsess Ursula on teie tütar? Äkki ma
röövin ta ära ja viin kaasa eelajaloolisse aega? Siis te
veel kahetsete!“

Tiiule hüüdsid poisid mitu korda: „Tiiu talutütreke,
Tiiu talutütreke!“ Tiiu oligi tegelikult Talutüdruk,
natuke rahvarõivaste moodi riietega ning
juuksed kahes pikas patsis, mis rippusid mitte
seljal, vaid eespool.

Ta läks natuke ähmi täis, kuid hüüdis vastu:
„Ja kui olengi!“

„Häh, ära tee välja!“ ütles talle kassikostüümis
Ellika, kes hoidis käevangus oma pikka kohevat
saba. Näole olid tal maalitud vurrud ja kassinina
nii osavalt, et ta paistiski välja päris kassina.

„Nojah, hea seegi, et ta end hamstriks ei teinud!“ tähendas Dinosaurus.
„Muidu räägib neist iga päev!“

Hunt Hans, maskiga ja hallis narmastega ürbis, tormas mööda klassi edasitagasi ning ähvardas lakkamatult teisi ära süüa. Vahetevahel ta möirgas: „Täna saab mul kõht küll väga täis!“ ja patsutas oma vatsa. Teised jooksid kiljudes ja naerdes ta eest ära.

„Appi-appi, rünnatakse!“ – „Ära kiusa, Hundinäru!“ – „Hundipapa, ahaha, mind sa kätte küll ei saa!“

Hunt aga möirgas veelgi ähvardavamalt: „Põgenege, kui elu armas!“

Ühesõnaga, klassis käis rõõmus möll ja õpetaja ei rutanud neid täna üldse keelama.

Kõige viimasena jõudis väikese hilinemisega kohale Punamütsike Mariroos. Tal oli kaasas suur korv, mille peale oli sätitud linik. Ja liniku all – seal olid värsked kuklid. Mariroos oli need jälle koos emaga küpsetanud. Küll oli neil ikka palju tegemist olnud – suur korv oli peaaegu ääreni täis!

„Täitsa värsked ja soojad, seepärast ma hilinesingi!“ vabandas ta. Mariroos rääkis, et kuklid on mõeldud kogu klassile, kuid neid tohib süüa alles pärast karnevali ja söögivaheaega.

„Punajuukseke, punajuukseke, kas saaks ühe kukli juba praegu?“ nurusid mõned poisid. „Nii tutvuse poolest!“

„Ei-ei, need on mulle, ainult mulle,“ kisas Hunt ligi karates. „Kõigepealt süüa ära kuklid, siis Punamütsike ja siis veel teid takkaotsa!“

Kuna kõik algklassid poleks üheskoos aulasse hästi ära mahtunud, oli otsustatud nii, et esimeste ja teiste klasside karneval algab teise tunni ajal. Ning kolmandate-neljandate klasside karneval kolmanda tunni ajal.

Koolisaal oli kaunistatud värviliste õhupallidega. Kõige varem jõudis kohale esimene A klass ning kohe peale neid saabus ka esimene B.

„Näete, Sander on Kloun ja Jako on Röövel!“ – „Oi, Emma ja Saskia on ka Haldjad nagu Lisandragi!“ – „Ma arvan, et meie Lisandra on ilusam!“ – „Ah, vaadake, Anett on Rebane!“ Nii arutas omavahel esimene A.

Juba astusid üksteise järel uksest sisse ka teine B ja teine A klass. Kohe oli kogu saal rahvast täis, neid oli seal ju peaaegu sada last! Või õigemini sada ebatavalist olendit või muinasjututegelast või raamatukangelast – nii Arste, Baleriine, Koletisi, kui ka Pipisid, Buratinosid, Ingleid ja palju teisi. Isegi üks Tulnukas oli – üleni roheline, kaks antenni peas. Eriti palju paistis miskipärast Politseinikke.

„Kas sa tead politseiga muinasjutte?“ küsis Remo. Kaul arvas, et neid on kindlasti palju, aga praegu ei tule talle lihtsalt meelde.

Esimese B klassi õpetaja Kai oli Uhke Jänes ja teise B klassi õpetaja Helena kõndis ringi tamburiiniga Mustlannana. Aga kes oli teise A klassi õpetaja Beril, sellest ei olnud päris täpselt aru saada.

Äkki märkasid esimese A klassi lapsed midagi huviäratavat ja müksasid Mariroosi: „Vaata!“ Tuli välja, et esimeses B klassis oli samuti oma

Punamütsike ja ka temal oli kaasas suur korv. Mariroos ruttas kähku üle saali teise Punamütsikese Auliki juurde. Nad istusid kõrvuti toolidele ja hakkasid oma korvide sisu võrdlema. Aulikil olid samuti korvis omaküpsetatud kuklid, kuid veidi teistsugused ja neid ei olnud nii palju kui Mariroosil. See ei andnud põrmugi rahu Hunt Hansule, kes Punamütsikese luuras, nende ümber tiirutas ega saanud pilku kuklikorvidelt lahti. Kuid siis hakkas karneval peale ja ta pidi need natukeseks ajaks unustama.

Lapsed kogunesid hiigelsuurde ringi ja õpetaja Beril läks ringi keskele. Ta ütles, et tema on karnevali juht ning nüüd hakkabki pihta!

Õpetaja Beril hüüdis: „Röövliid ja piraadid, lehvitage meile!“ Röövleid ja piraate oli päris kenake hulk ja nad kõik lehvitasid.

„Oo, naispiraat, kui tore!“ Naispiraadiks oli Karmen teisest B klassist.

„Vampiirid, lehvitage!“

„Haldjad, lehvitage!“ Haldjaid oli tõesti väga palju.

„Indiaanlased, lehvitage!“

„Klounid, lehvitage!“

„Printsessid ja kuningannad, lehvitage!“

„Konnapoised, näidake, kuidas te hüppate! Otsige Printsessid üles!“

Konni oli saali peale kolm. Karl-Kaspar hüppas Ursulani ja nüüd hüüdsid lähedal seisjad talle: „Sa pead Printsessi suudlema, siis muutud ise ka Printsiks!“ Kuid Karl-Kaspar ei tahtnud põrmugi prints olla, tema meelest oli tore roheline konnana ringi karata.

Nõnda õpetaja Beril muudkui hüüdis erinevaid tegelasi.

Kui karnevali kireva seltskonna tutvustamine läbi sai, küsis ta:

„Kes mina teie arvates olen?“

Pakuti, et Rapuntsel ja veel hüüti, et Kuri Kuninganna või Teenija.

„Ma olen ju Okasroosike, kuidas te mind siis ära ei tunne!“ imestas õpetaja Beril ning hakkas laulma:

„ÜKS ILUS LAPS SEE OKASROOS, OKASROOS, OKASROOS.

TAL ELUKOHAKS KÕRGE LOSS, KÕRGE LOSS, KÕRGE LOSS.

NÜÜD LOSSI ASTUS NÕIAMOOR, NÕIAMOOR, NÕIAMOOR.“

Okasroosike hüüdis: „Hei, kõik Nõiad ruttu ringi sisse!“
Kutsutute hulka tuhises ka Triine koos oma luuaga. Nõidu kogunes ringi täpselt kuus.

Aga laulumäng läks edasi:

„NÜÜD NÕIUB TA TEID KIVIDEKS, KIVIDEKS, KIVIDEKS.“

Nõiad hakkasid nõidumisliigutusi tegema ning Okasroosike hüüdis: „Kuidas me nõidusest pääseme? Ühel jalal hüpates!“

Kõik hakkasid ühel jalal hüppama, kuigi mõnel kostüüm segas. Sellega sai palju nalja!

„Kuidas me nõidusest pääseme? Kassi moodi näugudes!“ Nüüd näugus ja kräunus kogu saal nii, kuidas hääl võttis.

„Maas surnuid mängides!“ Muinasjututegelased vajusid viimseni põrandale pikali ega liigutanud ennast. See oli päris kentsakas vaatepilt! Kuus nõida aga käisid maaslamajate vahel ringi ning uurisid, ega keegi endast elumärki ei anna, isegi tonksasid neid! Kuid sellest ei tohtinud lihtsalt välja teha, muidu oleksid nad viinud vaesekese ringi keskele ja nõidunud kivikujuks. Keegi ei tahtnud ju sinna sattuda! Seepärast lamati hiirvaikselt põrandal, silmad kinni. Ka itsitada ei tohtinud. Siiski, neli tegelast, kes ei suutnud hoiduda liigutamast ja itsitamast, sattusid nõidade kätte ning pidid tükk aega ringi keskel kivikujudena püsima.

Pärast mängisid ja laulsid nad veel „Kui sul tuju hea, siis käsi kokku löö“, „Mängime kõik lapatuud“ ja „Ai-ram-sam-sam-kudi-kudi-kudi-kudi-ram-sam-sam“. See viimane laulumäng läks järjest kiirenevas tempos, nii et varsti olid kõik juba päris võhmal ja väsinud.

Niisiis istusid nad maha puhkama ning Okasroosike hakkas neilt mõistatusi küsima. Igaüks, kes esimesena õige vastuse hõikas, sai tema käest väikese küpsise. Ja sellega oligi karneval läbi!

Kuid – veel enne, kui nad saalist lahkuda jõudsid, sammus õpetaja Tuuli-Marie juurde Rüütel Hindrek koos oma raske mõõgaga ja teatas surmtõsisel häälel:

„Tead sa, Lumekuninganna, ma arvan, et kui ma ükskord suureks saan, võtan su endale naiseks. Sa oled nii ilus, kui sa niimoodi sätendad!”

Õpetaja silmad läksid üllatusest suureks, kui ta lausus: „Aitäh, kulla Hindrek, kuid ma olen juba abielus!”

Hindrek rahustas teda: „Nojah, ega ma ei mõtlegi ju praegu kohe, ikka tulevikus, pika aja pärast! Siis võib palju asju teistmoodi olla, tead küll, inimesed vahepeal surevad või lähevad lahku või eksivad ära ja ...”

Vaat, kui ootamatu oli õpetaja Tuuli-Marie jaoks karnevali lõpp!

Algas söögivaheaeg ja see oli üks päris veider söögivaheaeg, sest kõigil lastel olid oma kostüümid seljas, kui nad sööklasse sööma läksid. Õpetaja käskis ainult mõõgad, püstolid ja peakatted klassi viia, et need ei segaks. Niigi pidi ju sööklas väga ettevaatlikult tegutsema, et oma uhkeid rõivaid mitte toiduga ära määrida.

Kui kõik olid juba klassi tagasi jõudnud, jaotas Punamütsike Mariroos endaküpsetatud isuäratavad kuklid laiali – igaüks sai ühe. Mariroos jäi siiski üpris nõutuks ja pidi õpetajaga aru pidama. Mida teha ülejäänud kuue kukliga? Nii ju ka ei tohi, et mõni laps saab teise lisaks ja mõni ei saa! Koos jõudsid nad otsusele, et tore oleks värskaid kukleid ka mõnele koolitöötajale pakkuda, kindlasti nad rõõmustaksid. Ja mitte ainult kukli tõttu, vaid ka see pärast, et selle pakub neile Punamütsike!

Nii läksid Lumekuninganna ja Punamütsike kahekesi koolimaja peale ringi käima. Ka Hunt Hans tahtis tungivalt kaasa minna kui turvamees, kuid ei saanud selleks luba. Sai hoopis austava ülesande senikaua klassiust valvata. Mine tea, kes tahab niisugusel ebatavalisel päeval klassi sisse tungida – maja oli ju kõiksugu kahtlaseid tüüpe ja tegelasi täis! Suurt korvi kandev Mariroos rõõmustas ühe kukliga kooli valvurionu, teise kukliga kooliõde, kolmandaga raamatukoguhoidjat ja neljandaga huvijuhti.

Viimaks jõudsid Punamütsike ja Lumekuninganna direktori kabinetini ja koputasid uksele.

„Tere, tere, Punamütsike, astu aga sisse,“ kutsus direktor. „Ega sa mind ei pelga, näen vist oma halli ülikonnaga välja nagu üks suur kuri hunt?“ Ta oli tõesti suurt kasvu meesterahvas.

Mariroos raputas pead, astus lähemale ja ulatas talle kukli.

„Tegelikult olen ma üsnagi sõbralik hunt,“ muheles direktor ja maitstes seda kohe. „Mmm, kui maitsev! Näed sa, mul pole olnudki täna mahti süüa minna. Kui sul veel üle jääb, võid kõik mulle tuua, mul on hea isu!“

Nii andiski Punamütsike ka viimase kukli näljasele direktorile. „Ta on väga suur ja väga tähtis ja nüüd saab ta vähemalt kõhu täis!“ oli Mariroos rahul.

Selle mälestusväärse päeva õhtul teatas õpetaja Tuuli-Marie kodus oma mehele Mattiasele:

„Kas tead, et sulle on tekkinud võistleja. Mulle tehti täna koolis abi-eluettepanek!“ Ta jutustas Rüütel Hindrekust ja teistest oma klassi karnevalitegelastest.

„Oo,“ imestas õpetaja mees, „või nii on lood! Eks mina pean siis eriliselt pingutama, et olla sulle veel uhkem ja mehisem rüütel valgel hobusel!“

„Ehehee,“ naeris poeg Jaan, „mõõgaga austaja, kui naljakas ja tänapäeval täielik haruldus!“

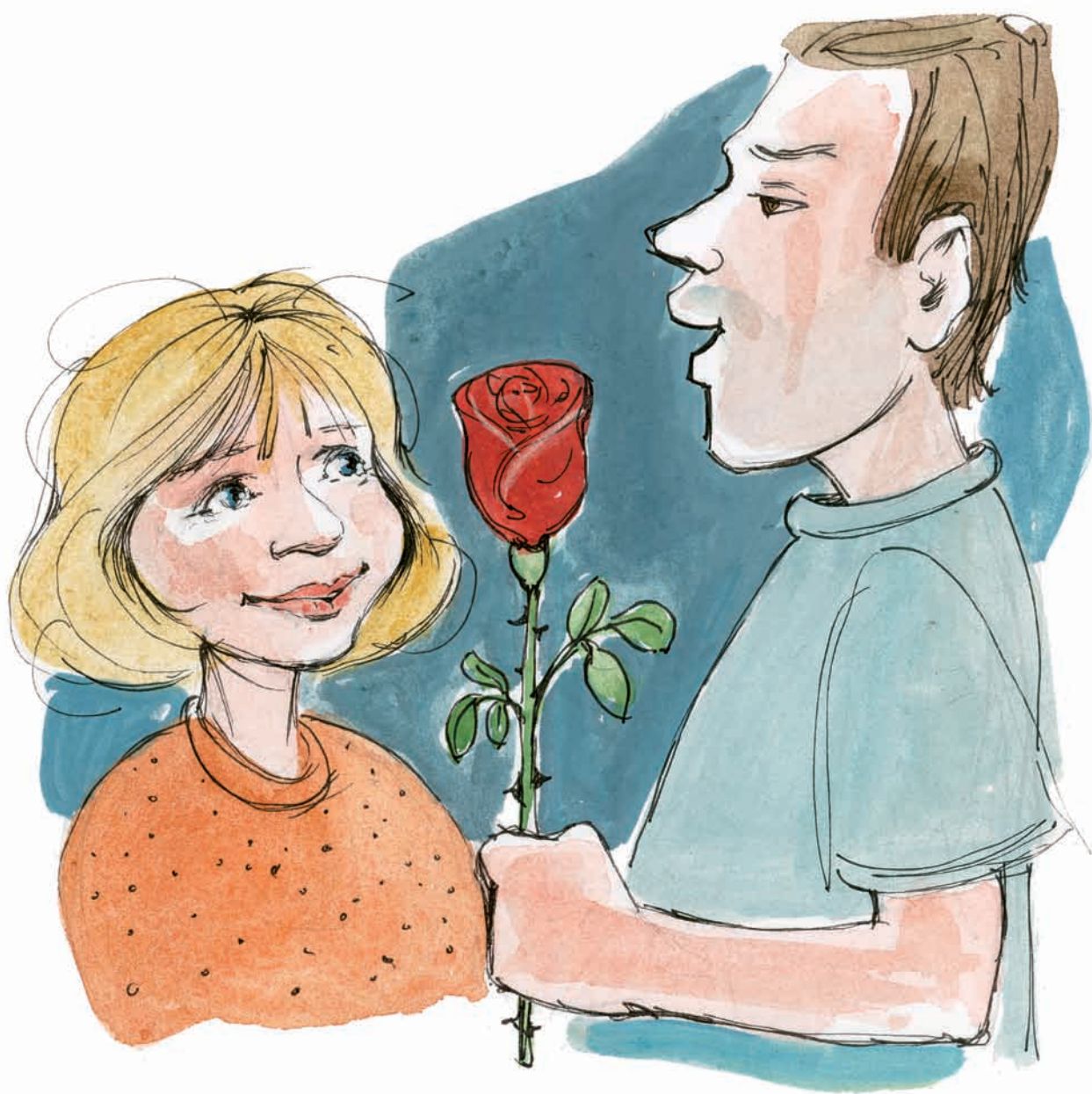
„Nii armas,“ ütles tütar Jaanika ning küsis kohe klassipildi pealt näha, kes oli see julge väike rüütel. Ah see tumedate juustega elav poiss?

„Kuule, sina mehine kõõgirüütel, võiksid siis täna nõud ise ära pesta!“ lausus õpetaja Tuuli oma mehele ning hakkas jutustama karnevalist ja sellest, kuidas nad käisid koos Punamütsikesega mööda koolimaja ja pakkusid kukleid.

„Mulle kuluks ka üks karneval ära,“ õhkas Jaanika. „Kuigi praegu ei kujuta ette, kes ma tahaksin olla, äkki Murueide tütar?“

„Minul näiteks tekkis kohutavalt vastupandamatu kukli-igatsus,“ ohkas Jaan. „Äkki küsid sellelt Punamütsikeselt retsepti, kui need nii head olid?“

Lõppes kogu lugu aga sellega, et järgmisel õhtul tuli nende isa Mattias koju suure tumepunase roosiga. Ta andis selle pidulikult õpetaja Tuuli-Mariele, sõnades: „Et ikka mina kõikide rüütlite hulgast su südames esikoha endale võidaksin!“

Hans

Iki Mirull

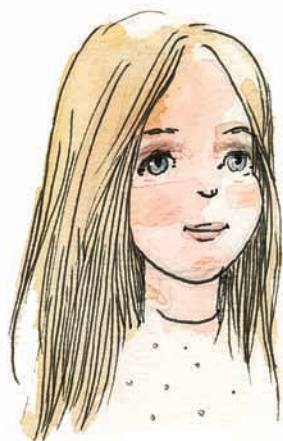
Uku Robert

Mariroos

Oksana

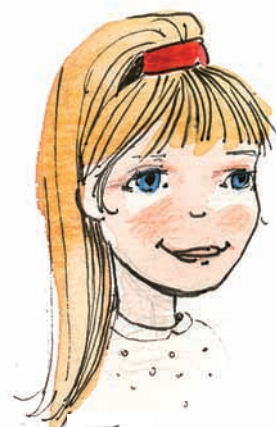
Pärli

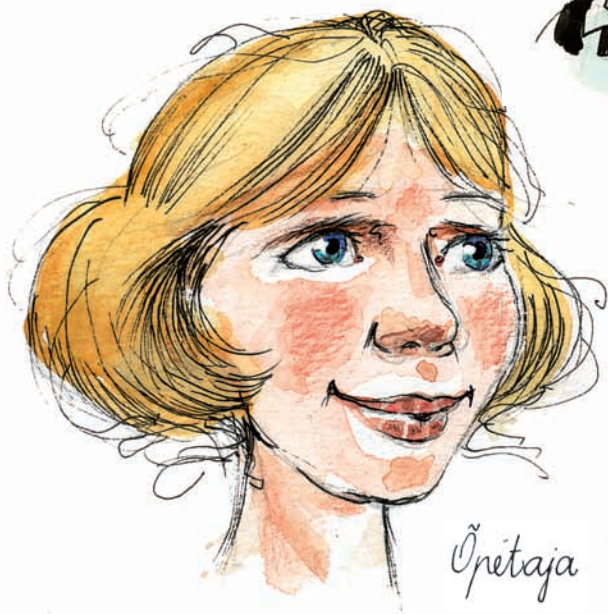
Kaarel

Kaul

Tiin

Õpetaja

Remo

Karl-Haspar

Ilmar-Aksel

Tormis

Ellika

Grete

Pirko

Triine

Lisandra

Johan

Hindrek

Urula

Kristiina Karoliina

